

31.5. 2026, neděle svaté Trojice

Píseň 289 *Tebe, Bože chválíme*

Introit: A to vše s nadějí vzhlíží k tobě, že jim dáš v pravý čas pokrm; rozdáváš jim a oni si berou, otevřeš ruku a nasytí se dobrým. (Žalm 104,27-28)

Píseň 291 *Bud' Pánu čest*

Modlitba:

Pane Bože,
tebe chválíme, tobě děkujeme. Zpěvem, slovy, tichem...

Děkujeme za lidi, kteří jdou s námi po cestě víry. Kteří nás pozvali, řekli nám o tobě, můžeme na nich vidět, že jsi pro ně důležitý. Děkujeme, že můžeme s někým o tobě mluvit.

Děkujeme za děti, za jejich spontaneitu, za schopnost se spolehnout, odevzdat. Jsou našimi učiteli víry.

Pane Bože, potřebujeme tě.

Myslíme i na to, co jsme pokazili, komu ublížili, kdy na tebe zapomněli... Prosíme, odpusť. Proměňuj nás svým Duchem. O víru, o naději, o radost prosíme. Amen.

Čtení: Mt 6,25-31

Píseň: 128 *Oči všech se upírají* (Žalm 104)

křest Matyldy Herzy

Píseň: 787 *V království Božím místa dost*

Text kázání: Fp 3,12-21

Kázání

Kdo jste měl dneska klidné ráno? Času tak akorát... Vstali jste, stihli se i nasnídat, s úsměvem či modlitbou na rtech jste vyrazili do kostela... Tady jste se s pár lidmi pozdravili, vybrali si místo, kde rádi sedáváte a po chvíli se podívali na hodinky (kdy už ta farářka přijde?) ...

Kdo máte takto poklidné dny, nemáte resty v práci, kolona na silnici ani zpožděný autobus vás nevyvede z míry, vždyť jste z domova vyrazili s časovou rezervou,... kdo život nejen stíháte, ale i prožíváte, ...?

Jenže. Apoštol Pavel v dopise křesťanům ve Filipech popisuje svoji křesťanskou existenci jako běh. Ne občasný kondiční běh, ale spíš závod. Možná se nám to v současné uspěchané době příčí. Což ani to křesťanství není pohoda, klid, odpočinek? Musím být pořád v pohybu, ve střehu, připravená?

Myslím, že Pavel ve svém dopise do filipského sboru nemá na mysli spěch, úprk, život bez odpočinku. Důraz kladen na to, že život je pohyb, který má směr, je to cesta, která má cíl. Jdeme odněkud někam. Zkusím to jazykově: co by bylo opakem "cesty k cíli"? - To není odpočinek, ale "cesta nikam" nebo "necesta" - bloumání, stagnace. Zatuchlost. Paralýza. (smrádek a teplíčko) Pavlovi nejde o kritiku či dokonce zákaz odpočinku, ale o nabídku: vaše životní kolotání přece má nějaký smysl.

1. Jít domů a neohlížet se.

Život je cesta někam, k cíli, k nebi, k Božímu království. To jsou věci, pro které má cenu se snažit, běžet nebo se aspoň posouvat, nevzdat to, nerezignovat. Není to nedosažitelný cíl, nabízí se nám pomoc, někdo nás posiluje, táhne, snad i nese. Pavel tomu říká, že se ho zmocnil Kristus.

Někdy používáme slovo "zmocnění" nebo "zplnomocnění". Je to impuls, síla, nabídka smyslu, ukázaný směr.

Četla jsem knihu rozhovorů Aleše Palána s Marií Svatošovou, která se jmenuje Neboj se vrátit domů. Marie Svatošová, zakladatelka prvního hospice u nás, zde popisuje, jak umírala její babička (zbožná, udřená matka 9 dětí): Několik dnů byla v agónii, najednou se zvedla, posadila, roztáhla ruce a zvolala "jééé..." - a zemřela. Vnučka Marie k tomu říká, že nepochybuje, že údiv babičky znamenal "vidím nebe otevřené".

Apoštol Pavel píše, že má pohled upřený dopředu. Neohlíží se zpátky, soustředí se na to, co je před ním. To je důležité. Dokonce říká, že na to minulé zapomíná. Je to dobře? Asi znáte lidi, kteří se utápějí v minulosti. Vyčítají, litují, stýskají si. Každý to někdy děláme. Ale je škoda, když zůstane naše mysl otočená jen zpátky.

Jako křesťané máme možnost to minulé předat Pánu Bohu - v modlitbě děkovat, vyznávat viny, prosit o odpuštění, prosit o sílu věci uzavřít a jít dál. Večer se ohlédnout za uplynulým dnem, v neděli za končícím týdnem. Přijmout milost odpuštění i naděje. S odvahou se dívat dopředu, jít k Pánu Bohu. K Božímu království. K domovu.

2. Občanství.

Pavel píše, že máme občanství v nebesích. Kralická Bible používá slovo měšťanství. Cestovní pas, občanský průkaz. Vízum. Potvrzení, že někam patřím, někam se mohu vrátit, někde se mnou počítají, nevyhodí mě, v nouzi se o mě někdo postará.

Pavel ví, o čem mluví. Když na to přijde, nestydí se volat po právech římského občana. Ví, že si vůči němu jako občanovi Římské říše nemohou jen tak něco dovolit.

Ten stejný Pavel se chlubí právy občana nebeského království. To je jeho identita.

Ve čtvrtek na mládeži jsme četli tento text a zkoušeli jsme se navzájem charakterizovat. Zadání bylo: ve dvojici se víc seznámit a pak o tom druhém říct pět věcí, které ho charakterizují. Co byste tak o sobě řekli? Jistě, závisí na tom, komu se chcete představit. Trochu něco jiného budu psát do CV, když se hlásím někam do zaměstnání, jiné věci považuji za důležité, když se potkám s někým neznámým v kostele. A ještě jiné je to, když o tom člověk přemýšlí sám pro sebe - je pro mou charakteristiku nějak důležitá moje "křesťanská identita"? Jak to máme?

Dnes byla pokřtěná malá Matylda. Dostala křestní list, zapíšeme ji ve sboru do knihy pokřtěných. Postupně během života se bude dovídat, co to znamená. Rodiče, kmotři... snad i někdo další jí budou ukazovat, že k její identitě patří i křest.

Křest je primárně Boží ano k člověku. Ano, ty pokřtěný/pokřtěná patříš do Boží mysli, dlaně, knihy, péče, království... Máš u Pána Boha trvalé bydliště. V nebi tě nevyhodí.

Pane Bože, děkujeme, že o nás víš, počítáš s námi. Děkujeme, že naše cesta života má svůj směr i cíl.

Píseň: 769 *Jeden Pán, jedna víra*

Ohlášky

Píseň: 135 *Slavit budu Boha svého*

přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání: Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení. (Mt 6,33-34)

Požehnání: A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fp 4,7)

Závěrečná píseň: 147 *Každý den, Pán mi sílu dává.*